

arbejde. Men jeg kan ikke undlade yderligere at fremhæve de Betæneligheder, der altid maa være ved det Middel, som baade i Udvalget i Fjor og i Forslaget i Aar er grebet for at forlænge den gældende Finanslov til at omfatte hele det næste Aar for det Tilfælde, at der er Uoverensstemmelse om den ny Finanslovs Affattelse. Jeg kan nemlig ikke andet end deri se en meget indgribende Forandring i hele det politiske Liv. Grundloven hjemler Rigsdagen Ret til at vedtage Budgettet, saaledes som dette Budget bedst maa antages at kunne dække det næste Aars Behov. Men ligesom enhver Rettighed jo medfører sin tilsvarende Pligt, saaledes mener jeg, at den tilsvarende Pligt her maa være, at Rigsdagen bør vedtage netop det for det paagældende Aar passende Budget. Jeg ser ikke rettere, end at en grundlovmæssig Tilladelse til at undlade dette maa betragtes som farlig, ikke fordi det sker en enkelt Gang under særlig spændte Forhold, men fordi jeg befrægter, at midlertidige Bevillingslove skulle ende med at blive Reglen og Finansloven Undtagelsen. Jeg skal slutte med at udtale det Haab, at det maa lykkes det Udvalg, som formodentlig vil blive nedsat i denne Sag, at finde en Løsning, som ved at dele Sol og Wind ligeligere mellem de forskellige Opfattelser, kan have Udsigt til at vinde den almindelige Tilslutning, uden hvilken Forsøgene paa denne vigtige Sags Gennemførelse ville gøre mere Skade end Gavn.

Ordføreren for Forslagsstillerne

(C. Hage): Jeg ønsker kun at sige, at jeg ved Indbringelsen af dette Forslag foreløbig har udtalt mig om dets Indhold og ønsker at opsætte yderligere Bemærkninger, indtil jeg har hørt, hvad der fremkommer fra andre Sider her i Salen.

Svarling: Det var mig unøgtelig en Overraskelse, da jeg hørte anmelde, at det ærede Medlem for Kjøbenhavns 7de Valgkreds (C. Hage) sammen med en Del Medlemsfæller vilde indbringe et Forslag til en Grundlovsforandring, og jeg maa tilstaa, at min Forundring derover ikke er bleven mindre ved at blive bekendt med selve Forslagets Indhold. Naar jeg var overrasket, saa var det jo, fordi den ærede Ordfører i Fjor, saaledes som den højtærede Konseilspræsident nu har mindet derom, udtalte sig ret tvivlende om Betimeligheden og Belejligheden af at tage Spørgsmaalet om en Grundlovsforandring op. Han udtalte da, at det maatte blive den første Genstand for et Udvalgs Overvejelse, om det overhovedet var belejligt at rejse disse Spørgsmaal, og at

det maatte blive Udvalgets første Opgave at forhandle herom. Udvalget aflagde jo paa Samlingens sidste Dag en fort Beretning, hvor det meddeltes, at der i Udvalget havde været Flertal for et helt andet Forslag end det, der var indbragt af den ærede Forslagsstiller, det ærede Medlem for Kallundborgkredsen (Krabbe), og at man havde forhandlet derom med Konseilspræsidenten. Men efter denne Konference udtalte Flertallet, at det under de nuværende Forhold ikke kunde nytte at føre Sagen videre i denne Samling — det var den Samling, der afsluttedes samme Dag, som Beretningen blev afgiven. Det var derfor, at det overraskede mig noget, at de ærede Forslagsstillere nu mente, at det kunde nytte at føre Sagen videre i den nuværende Samling. Imidlertid saa jeg jo, da saa Forslaget blev indbragt, at det ogsaa var et helt andet Forslag end det, som der i Fjor havde været Flertal for i Udvalget. Den ærede Ordfører udtalte ved Forelæggelsen, at det nu foreliggende Forslag er endnu jævner i sin Tankegang, endnu mere koncentreret i sit Formaal end det Forslag, hvorom der havde været Flertal i Udvalget, og at det begrænsede sig til det mindst mulige, idet det ikke har medtaget Spørgsmaalet om en forandret Sammensætning af Rigsretten, men kun indskrænker sig til de finansielle Bestemmelser. Jeg maa nu tilstaa, at jeg anser det for et tvivlsomt Spørgsmaal, om denne Begrænsning i og for sig er et saa stort Fortrin. Det er ganske vist, at dersom man, medens den politiske Konflikt endnu stod paa, havde ønsket at bringe den til Afslutning ved en Ændring i Grundloven, saa havde det ligget nærmest at begrænse sig til det egentlige brændende Punkt og se at faa en Afgørelse af Spørgsmaalet om ordinære og provisoriske Finanslove. Men naar Konflikten nu er endt, og naar man nu vel tør gaa ud fra, at der foreløbig, indtil videre ikke fra nogen af Siderne vil blive gjort Forsøg paa at rejse en Konflikt paa Finansloven, forekommer det mig at være tvivlsomt, om det just i og for sig er det rigtigste at optage Spørgsmaalet om en Grundlovsrevision og saa indskrænke den til dette ene Punkt. Jeg tilstaa, at jeg har nogen Betynning for, at det, dersom det nu lykkes at naa til en Vedtagelse af en Ordning paa dette Punkt og at saa foretaget en Forandring i Grundloven i saa højsæende, snart vil vise sig, at dermed være vi dog ikke komne helt til Enden. I det hele maa det jo siges, at det at faa en Grundlovsforandring sat igennem, om end det ikke er besværet ved særdeles strenge Former, dog er en ret vanskelig Sag, og en Sag, der altid vil medføre